

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynka a Mgr. Jaroslava Škopka právní věci **žalobce: N.V.T.**, se sídlem ..., *zastoupeného Mgr. Miroslavem Němcem, advokátem, Borská 588/13, 301 00 Plzeň* proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 1387/7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2016, čj. 3963-2/2016-900000-304.6,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 22. 9. 2016, k poštovní přepravě podanou téhož dne a Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 23. 9. 2016, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2016, čj. 3963-2/2016-900000-304.6 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 22. 12. 2015, čj. 98133-4/2015-600000-12 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč za správní delikt podle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o spotřebních daních*“). Žalobci byla dále uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

[III] Žaloba

Žalobce vyslovil přesvědčení, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí překročil meze správního uvážení i ustanovení zákona.

Žalobce po celou dobu správního řízení tvrdil, že zboží, které bylo v jeho provozovně při kontrole dne 26. 8. 2015 nalezeno a které správní orgán označil jako tabák pro kouření vodní dýmky zn. AL FAKHER, zapomněl v jeho provozovně jeho pravidelný zákazník a že pro něj tuto jeho věc žalobce uschoval, aby mu ji mohl při jeho další návštěvě vrátit. Správní orgán prvního i druhého stupně toto jednání vyhodnotil jako protiprávní spočívající ve skladování neznačených tabákových výrobků na daňovém území České republiky. Žalovaný v napadeném rozhodnutí mj. konstatoval, že žalobce „*sám ze své vůle tyto předmětné výrobky nechal uložené ve své provozovně, kdy toto jednání nelze v žádném případě považovat za jednostranné jednání. Charakter institutu úschovy dle občanského práva je svou povahou dvoustranné právní jednání, kdy smlouvou o úschově se schovatel zavazuje převzít věc, aby ji pro uschovatele opatroval.*“ Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce „*tyto předmětné tabákové výrobky zanechal bez dalšího ve své provozovně s vědomím, o jaké výrobky se jedná. (...) Protože se (= žalobce) mimo jiné zabývá také prodejem tabákových výrobků, měl by znát zákonem stanovené podmínky pro nakládání s tabákovými výrobky, zejména okolnosti jejich značení, skladování a prodeje. (...) V daném případě bylo v možnostech žalobce, aby zjistil, o jaké zboží se jedná a uložení neznačených tabákových výrobků zabránil, toto ovšem neučinil, ač tak učinit mohl.*“.

Žalobce s takovými závěry nesouhlasil, neboť nemají oporu v provedeném dokazování a jsou jednoznačně v rozporu se zákonem.

Rozhodně nelze souhlasit se závěrem žalovaného, že uschování zapomenuté věci lze považovat za sjednání dvoustranného smluvního vztahu spočívajícího ve skladování určité věci. Aby mohlo k takovému skutkovému stavu dojít, musel by vlastník předmětného zboží toto u žalobce zanechat proto, aby je žalobce pro něho uskladnil, a žalobce by toto zboží od vlastníka tohoto zboží musel převzít proto, aby jej pro něj uskladnil. Žádný takový skutkový stav věci však rozhodně nebyl zjištěn ani prokázán. Vlastník předmětného zboží toto u žalobce neponechal jako projev vůle k tomu, aby jej pro něj žalobce uskladnil, nýbrž je zde ponechal jako zapomenutou věc, tedy nejednalo se o projev vůle. Žalobce pak předmětné zboží uschoval nikoliv jako projev vůle pro vlastníka těchto věcí provádět skladování, ale pouze výkon občanskoprávní povinnosti počínat si tak, aby jiné osobě nevznikla škoda a ve snaze případné škodě předejít. Z popsání a zjištěného skutkového stavu (který nebyl správním orgánem nikterak vyvrácen) je zřejmé, že žalobce si za dané situace ani jinak počínat nemohl, než, že věc jiného vlastníka zapomenutou v jeho provozovně uschoval, aby mu ji při další návštěvě mohl vrátit. Kdyby si žalobce za dané situace počínal jinak, např. by věc zničil nebo by ji odvezl k sobě domů, mohl se tak dopustit dokonce trestného činu, a to buď poškození cizí věci nebo krádeže, neboť žalobce ani nemohl vědět co je uvnitř balení předmětné zapomenuté věci a jakou tato má hodnotu, kdy tyto skutečnosti ani nebyly seznatelné z obalu věci, který byl opatřen pouze nápisy neznámým jazykem (balení obsahovalo pouze nápis AL FAKHER a pak další pro žalobce neidentifikovatelná nápisy).

Posledně uvedená skutečnost, týkající se vzhledu balení předmětné věci, má pak nepochybně význam také z hlediska § 135zzf zákona o SPD, neboť je třeba zkoumat, zda v jednání žalobce by bylo možné spatřovat liberační důvod jeho případné odpovědnosti za správní delikt. Žalovaný se s touto zásadní skutečností vypořádal způsobem, který nemá oporu v provedeném dokazování, resp. je přímo v rozporu s provedenými důkazy. V celém správním řízení nebylo prokázáno, že žalobce věděl, jaké konkrétní zboží uschoval ani to, že žalobce věděl, že se jednalo o tabákové výrobky (přesto žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobce věděl, že se jedná o tabákové výrobky). Žalovaný pak dále ve svém rozhodnutí uvádí ničím nepodložený závěr, že se žalobce zabývá prodejem tabákových výrobků (což však nebylo zjištěno a z ničeho takový závěr nevyplyvá) a z toho pak žalovaný dovozuje, že žalobce měl možnost zjistit jednak to, že se jedná o tabákové výrobky, a dále pak to, že tyto výrobky nejsou značeny v souladu se zákonem o spotřebních daních. Tyto závěry, které jsou zásadní pro zkoumání postupu dle § 135zzf zákona o spotřebních daních, jsou zjevně učiněny v rozporu s provedenými důkazy i učiněnými zjištěními.

Žalobce konstatoval, že správní orgán (ať již prvního či druhého stupně) se měl za dané skutkové situace (tvrzení žalobce o uschované zapomenuté věci) zabývat z hlediska díkce § 135zzf zákona o spotřebních daních tím, zda vůbec pro žalobce bylo seznatelné to, že v balení, které žalobce uschoval, je tabákový výrobek, a dále pak tím, jaké úkony a kroky lze vůbec po žalobci spravedlivě požadovat. V dané věci správní orgán prvního stupně pořídil při provádění kontroly dne 26. 8. 2015 fotodokumentaci, mimo jiné také nalezených výrobků, která je založena ve spisu správního orgánu. Po seznámení s touto fotodokumentací je třeba konstatovat, že ze vzhledu nalezených výrobků rozhodně nelze učinit jednoznačný závěr, že ze vzhledu a označení tohoto zboží je patrné, že se jedná o tabákový výrobek. Nikde na označení tohoto zboží není uvedeno slovo nebo slovní spojení obsahující jakékoliv modifikace slova „tabák“. Žalobce uvedl, že kdyby správní orgán neuvedl, že ve výrobcích zobrazených na fotodokumentaci se nachází tabák, by se s ohledem na barevnost obalů zboží i nápisy na tomto zboží (zřejmě v turečtině) domníval, že se uvnitř může nacházet nějaké sušené exotické ovoce, ovocný sypaný čaj nebo z označení AL FAKHER pak možná nějaký přípravek na rozdělování ohně (příp. jeho plivání). Z uvedených důvodů navrhl, aby soud provedl jako důkaz pořízenou fotodokumentaci založenou ve spise správního orgánu.

Je evidentní, že kdyby balení předmětného zboží zjevně vypadalo např. jako cigarety nebo na něm bylo kdekoli uvedeno slovo nebo modifikace slova „tabák“, byla by skutečnost, že se jedná o tabákový výrobek bez problému seznatelná. Z okolností případu a učiněných skutkových zjištění je zřejmé, že se žalobce nezabývá prodejem tabáku ani tabákových výrobků (žádný tabák ani tabákové výrobky nebyly v prodejně žalobce vystaveny ani nabízeny k prodeji). O skutečnosti, že se žalobce nezabývá prodejem takového zboží, svědčí i to, že uschované výrobky v počtu 15ti kusů s ohledem na takto malé množství také zjevně nebyly určeny k prodeji a v tomto světle lze hodnotit tvrzení žalobce, že se jedná o toliko zapomenuté a uschované zboží jako pravdivé neboť je logické (zabýval-li by se žalobce např. ilegálním prodejem tabákových výrobků, které nejsou značeny dle zákona o spotřebních daních nebo pak jejich skladováním pro další prodejce a distributory, bylo by množství nalezeného zboží nepochybně výrazně větší). S ohledem na toto logické zjištění, podložené tvrzením žalobce o tom, že se jednalo o uschované, zapomenuté zboží, je zřejmé, že po žalobci před uschováním zboží by rozhodně nebylo možné spravedlivě požadovat např.

rozbalení zboží (které nebylo jeho) za účelem přesvědčení se, co je uvnitř, když balení tohoto zboží nikterak nepoukazovalo na to, že se jedná o tabákový výrobek nebo tabák.

[III] Vyjádření žalovaného

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k žalobě (ze dne 10. 11. 2016) navrhoval její zamítnutí. Akcentoval, že při vydání napadeného rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem a v podrobnostech odkázal na obsah prvoinstančního i napadeného rozhodnutí.

[IV] Replika žalobce

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou ze dne 13. 1. 2017, v níž uvedl, že z obsahu vyjádření je patrné, že celní orgány se domnívají, že v žalobcově případě nebyla možná aplikace § 135 zzzf zákona o spotřebních daních, neboť žalobce měl rozbalit uzavřené, zapomenuté zboží, které nikterak nepřipomínalo tabákový výrobek, aby se přesvědčil, co je uvnitř. Takový právní názor a požadavek žalobce považoval za zcela absurdní a nesmyslný, přičemž setrval na názoru, že zapomene-li zákazník v prodejně několik krabiček zboží, které ani vzdáleně nepřipomíná tabákový výrobek, a prodejce toto zboží z důvodu vůle k vrácení tohoto zboží pravidelnému zákazníkovi uschová, jedná se právě o situaci, na kterou cílí § 135 zzzf zákona o spotřebních daních.

[V] Vyjádření účastníků při jednání

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

[VI] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud po provedení jednání dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná.**

Podle § 135 zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že umožní skladování nebo prodej neznačených tabákových výrobků na daňovém území České republiky.

Podle § 135 zzzf odst. 1 zákona o spotřebních daních, právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Podle § 135 zzz odst. 3 zákona o spotřebních daních, na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.

Leitmotivem žaloby je zpochybnění závěrů žalovaného o tom, že by žalobce byl skladovatelem předmětných tabákových výrobků [15 krabiček tabáku po 50 gramech značky AL FAKHER (celkové množství 750g)] zjištěných Celním úřadem pro Plzeňský kraj při kontrole v žalobcově prodejním stánku s označením B31 – B32 na tržišti ASIA MARKT v katastru obce Svatá Kateřina u Rozvadova dne 26. 8. 2015, a to s poukazem na skutečnost, že oněch 15 krabiček tam zapomněl stálý žalobcův zákazník a že žalobce tabák pro něj uschoval, aby mu jej mohl při další návštěvě vrátit.

Předpokladem pro delikt ní odpovědnost ve smyslu § 135 zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních je, že právnická nebo podnikající fyzická osoba 1) umožní skladovat nebo prodává 2) neznačené tabákové výrobky na 3) daňovém území České republiky. Zatímco stran naplnění druhé a třetí podmínky není pochyb o tom, že se jednalo o neznačené tabákové výrobky nacházející se na daňovém území České republiky, sporné mezi stranami je to, zda žalobce uvedené tabákové výrobky skladoval, resp. umožnil jejich skladování, ve smyslu zákona o spotřebních daních.

Výkladem pojmu „skladování“ se ve své rozhodovací činnosti zabýval již Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 26. 2. 2009, čj. 7 Afs 69/2007 – 85 (publikován pod č. 2533/2012 Sb. NSS; k dispozici na www.nssoud.cz), uvedl mj. následující: „(...) pro závěr, že konkrétní osoba „skladuje“ vybrané výrobky, není nutné prokázat, že o existenci těchto výrobků věděla a měla v úmyslu je uchovávat a zajišťovat před znehodnocením, odcizením apod.“, přičemž „pojem skladování by měl být vykládán spíše ve smyslu detence“. Je tedy zřejmé, že pro posouzení, zda žalobce byl skladovatelem ve smyslu shora citovaných závěrů kasačního soudu, není nutné prokázat, že měl vědomost o povaze skladovaného zboží, ale pouze prokázat výkon faktického panství nad zbožím (tj. určujícího znaku detence). K tomu v projednávané věci nepochybně došlo a žalobce to nepopíral. Jeho faktické panství nad tabákovými výrobky vyplývá jednak z protokolu o místním šetření ze dne 26. 8. 2015, čj. 70712/2015-60000-61 a z protokolu o ústním jednání z téhož dne (čj. 70712-3/2015-60000-61), z nichž je zřejmé, že prodejní stánek, v němž byly nalezeny předmětné výrobky, byl označen vývěskou, která žalobce určovala jako odpovědnou osobu, on sám se představil jako vlastník daného stánku, přičemž během ústního jednání uvedl, že igelitovou tašku (v níž byla zjištěna přítomnost tabákových výrobků) našel ve své provozovně a tam ji také uschoval. Totéž konstatoval v žalobě. Nemůže být proto pochyb, že v dané věci byla naplněna i první z podmínek delikt ní odpovědnosti, totiž že žalobce umožnil skladování neznačených tabákových výrobků na daňovém území České republiky. Z tohoto pohledu jsou pak zbytečné i polemiky nad možnými soukromoprávními rozměry věci, příp. to, zda se žalobce „zabývá prodejem tabákových výrobků“.

Soud dále obrátil pozornost na liberační důvody uvedené v § 135 zzz odst. 1 (ve spojení s odst. 3) zákona o spotřebních daních, resp. zda v žalobcově případě došlo k jejich naplnění.

Žalobce tvrdil, že vůbec nemohl mít tušení, že se jedná o tabákové výrobky, protože to z ničeho nebylo patrné. Tvrdil mj., to, že „*nikde na označení tohoto zboží není uvedeno slovo nebo slovní spojení obsahující jakékoliv modifikace slova tabák.*“

Tak tomu není. Součástí správního spisu je fotodokumentace (provedena k důkazu při ústním jednání soudu) zachycující krabičky s předmětnými tabákovými výrobky. Na boční straně krabičky je mj. uvedeno: „*Product: Al Fakher Tobacco Trading Co.*“ a „*Components: Tobacco-Molasse (...)*“. Z uvedeného by i naprostý laik ovládající latinku musel poznat, že obsah krabiček má něco společného s tabákem (slovo „*tobacco*“ lze jistě požadovat za modifikaci slova „*tabák*“, které se žalobce dovolává). Žalobce nikde v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvedl, že latinku neovládá. A tak tvrzení, že se domníval, že se jedná o sušené ovoce, čaj či podpalovač ohně, vyznívá v uvedených souvislostech rozhodně účelově.

Shrnuto, žalobce umožnil skladování neznačených tabákových výrobků na daňovém území České republiky, přičemž minimálně mohl mít povědomí o tom, že se o tabákové výrobky jedná. A dále, z ničeho nebylo zřejmé (žalobce to ostatně ani netvrdil), že by vyvíjel jakékoliv úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, přičemž určitá forma aktivity v tomto směru je základním předpokladem pro případnou aplikaci § 135 z.z. odst. 1 zákona o spotřebních daních (k tomu srov. zákonnou dleku: *Právník osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.*).

[VII] Celková závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Úspěšný žalovaný správní orgán žádné náklady řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

V Plzni dne 15. prosince 2017

Za správnost vyhotovení: M. K.

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu